

raisonnere, men det vil nok vise sig, at naar den Tid kommer, vil Landsstinget komme under et Tryk ligesom det, det nu er kommet under, og saaledes vil Resultatet dog blive det samme. Derom veed jeg ikke Noget, men hvad jeg troer at kunne sige er, at, hvis der da blev lagt et saadant Tryk paa Landsstinget, vilde det heroe paa ganske andre Omstaendigheder end paa denne Lov, paa Omstaendigheder, der vilde have samme Virkning, og ganske samme Betydning, enten denne Lov var tilstede eller ikke. Derfor er det, at jeg ikke kan finde, at det har nogen overveiende Betydning, om denne Bestemmelse nu vedtages, at Forsøget skal gøres for to Skatteligninger. Na, jeg tilstaaer, for mit Bedkommende vil det endog-
 saa i en vis Henseende være nok saa tilfredsstillende, saaledes som hele Situationen er, at tage det saaledes, som det er kommet til os fra Folkethinget, hellere, end deri at gjøre en lille, i mine Dine dog væsentlig ganske formel Ændring; thi lad os dog see Sagen ganske simpel, som den er. Tingene er jo den, at Regjeringen nu i to Aar efter hinanden har erklæret det for en Nødvendighed, at den maatte have en saadan Skat. Det er ogsaa blevet erkjendt fra det andet Things Side, men ikke desto mindre har det dog ikke været muligt i Løbet af disse to Aar at faae en saadan Skat vedtagen, før netop nu lige i Slutningen af Sessionen, og det paa en saadan Maade, at vi ikke have kunnet underkaste de enkelte Regler en saadan Prøvelse, som vi kunde ønske. Nu ligger Spørgsmaalet for paa den Maade: ville vi hjælpe Regjeringen med den Skat, som den saalænge har anseet nødvendig, saalænge har begjært, og hjælpe den paa den eneste Maade, som den kan faae den paa, eller ville vi negte den denne Skat? Eller, hvis man ikke vil kalde det at negte Skatten, ville vi da henvise Regjeringen til paany at forhandle derom, paa 3die eller maastee 4de Aar, med det andet Thing? Det forekommer mig at være et simpelt Spørgsmaal. Vi have ganske vist fuld Frihed med Hensyn til det Spørgsmaal, om vi ville negte Skatten eller bevilge den, men jeg troer, vi bør bevilge den, og jeg troer, at, naar vi saaledes bevilge Skatten uden nærmere Undersøgelse, og denne

sa — hvilket er min personlige Formening — skulde vise sig ikke at være tilfredsstillende, saa kunde det dog vel være muligt, at det vilde gaae op for Folk, naar Sagen paany kommer under Overveielse, og der bliver Spørgsmaal om en ny Skat, at det ikke alene er constitutionelt rigtigt — hvad det utvivlsomt er trods alle Forbehold — men at det ogsaa vil være i og for sig hensigtsmæssigt, at Landsstinget kommer til at tale et Ord med i Sagen. Jeg skal derfor stemme mod dette Forslag og kun endnu tilføje een Ting, nemlig at jeg i ethvert Fald i den Henseende maa formene, at der dog ubetinget maa gives den høitærede Finantsminister Medhold deri, at, dersom ærede Medlemmer skulde ville billige den Tanke, som den ærede Forslagsstiller har udtalt, saa vil det i ethvert Fald være rigtigere, at det skeer ved Afstemning over Mindretallets Forslag til den anden Lov, end at det skeer ved Afstemning her paa dette Sted. Jeg skal ikke fremhæve alle de Indvendinger, der kunne gøres derimod, de ere allerede fremhævede af den høitærede Finantsminister; men jeg vil dog nævne een Ting, at det dog virkeligt er et stærkt Stykke, om vi nu skulle vedtage dette Ændringsforslag, uden engang — dette er idetmindste Tilfældet med mig — at have havt Tid til at læse det igjennem.

Formanden: Med Hensyn til den sidste Bemærkning maa jeg dog gjøre opmærksom paa, at det maa være de ærede Medlemmers egen Sag, hvorvidt de have sat sig tilstrækkelig ind i Spørgsmaalet eller ikke. Vel have Forslagene kun foreligget en kortere Tid, end de i Almindelighed skulle foreligge, men Thinget har jo samtykket deri, saa derom kan der ikke videre tales. — Den 2den Landsstingsmand for 2den Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

S. P. Larsen: Jeg maa takke den høitærede Finantsminister for hans gode Mening med Hensyn til Søkkelunds Herred. De Bemærkninger, han gjorde, kom mig ikke ganske uventede. Jeg kan imidlertid ikke dele den Opfattelse, at det store Paalæg, som Søkkelunds